

සක්කාය දිට්ඨිය
සහ
ආත්ම සංකල්පය

අනිසුඡනීය
මහනුවර වජිරබුද්ධි මහ රහතන්වහන්සේ

2018 නොවැම්බර 25

අනිප්පජනීය
මහනුවර වජිරබුද්ධි මහ රහතන්වහන්සේ

කරුණාවෙන් සලකන්න:

මෙම පහත සටහන් කර ඇති සද්ධර්ම ලිපිය 2018 වසරේ නොවැම්බර මස 25 වන දින අතිපූජනීය මහනුවර වජිරබුද්ධි මහ රහතන්වහන්සේ විසින් සිදුකළ සද්ධර්ම සාකච්ඡාවකි. එය උන්වහන්සේගේ අවසරය මත, විධියෝපටයක් ලෙස එදින පටිගත කරනු ලැබූ අතර එම දේශනාව මහ තෙරුණුවන් කථාකරන භාෂාවෙන්ම, එලෙසින්ම මෙහි ඇතුළත් කර ඇත්තේ එම දේශනාවෙහි ඇති ජීව ගුණයට සහ හරවත් බවට කිසිදු හානියක් සිදු නොවනු පිණිසයි.

“ප්‍රභූගීය දවස් ටිකේම අපි කතා කරානේ ප්‍රශ්න ගොඩක් ගැන. එක එක ප්‍රශ්න ගැන, තව ඒ වගේ ප්‍රශ්නයක් තියෙනවා. මට තේරුණා මිනිස්සු අහන ප්‍රශ්න වලින්, ප්‍රතිචාර වලින්, හුඟාක් අයට, ඕවා අපිටත් ඒ කාලේ තිබුනා. මේ, තීතර ඇහෙන වචනයක්නේ 'සක්කායදිට්ඨිය' කියලා....හරි ලොකු වචනයක්, බය වෙත්ට එපා, වචනය පාලියෙන් තිබ්බට. ඉතින්, ඕක තමයි මිනිස්සු අල්ලගෙන ඉන්නේ. දැන් ඕක බුදුහාමුදුරුවන්ගෙ කාලෙන් තිබුනා. ගොඩාක් හික්ගුන් ගිහිල්ලා, එක එක්කෙනා අහනවා බුදුහාමුදුරුවන්ගෙන්, "ස්වාමීනී, මේ සක්කායදිට්ඨිය, සක්කායදිට්ඨිය කියනවා, මේ මොකද්ද?... සක්කායදිට්ඨිය කියන්නේ මොකද්ද?... " කියලා අහපු තැන් තියෙනවා. ඔය කච්චායනගොන්න වගේ අය, සූත්‍රය ගන්නහම. දැන්, තව ඔය වගේ ගොඩාක් සූත්‍ර තියෙනවා, මම තමි කිය, කිය, ඉන්ට යන්නේ නෑ. කාලය නාස්තී වෙනවා වගේ. කොහොමහරි, මේ හැමෝටම ප්‍රශ්නයක් මොකද්ද මේ සක්කායදිට්ඨිය කියන්නේ කියලා. ඉතින්, ඒක, එදත් තිබුනතමි... ඉතින්, අද අමුතු ප්‍රශ්නයක් වෙන්නේ නෑ. හැමෝම අහනවා. ඉතින්, අපි ඒක තියා බලමු මොකද්ද මේ සක්කායදිට්ඨිය කියන්නේ කියලා.

දැන් බුදුහා මුදුරුවෝ කියනවා මේ 'සක්කායදිට්ඨිය' කියලා කියන්නේ ඇත්තටම ගත්තොත් 'අච්ඡ්ඡාවට' කියන තවත් තමක්. වෙන උත්තරයක් නෑ. මේ අච්ඡ්ඡාව නිසානේ, දැන් මම කලින් දේශනාවල කතා කරා අච්ඡ්ඡා පච්චයා සංකාරා, සංකාර පච්චයා විඤ්ඤාන කියලා, ඒ පටිච්ච සමුප්පද ක්‍රියාවලිය කිව්වා. මම දැන් ඒක කියන්ට යන්නේ නෑ. එත්කොට දැන් අච්ඡ්ඡාවෙන්, පරම සත්‍ය නොදන්නා හින්දා, පංච උපාදානස්කන්ධය ඇතිවීම නැතිවීම නොදන්නා හින්දා එය නිත්‍ය සුඛ වශයෙන් අල්ලගෙන පිරිසක්, ඒක සාස්වත වාදය කියලා අපි කිව්වා. මේ සදාකාලික ආත්මයක් ඇත කියන තැනට ආත්මයක් ඇත කියන සංකල්පයට ගියා , කියන දෘශ්ඨියට ගියා. තව පිරිසක් එහෙම එකක් නෑ කියලා උච්චේදවාදය, එහෙම නැත්නම් අනාත්ම කියන සංකල්පයට එහෙම නැත්නම් ඔය කියන නිරාගමික සංකල්පයට ගියා. දැන් මේ දෙකම දෘශ්ඨී දෙකක්නේ. මේ දෙකම බුදුන් වහන්සේ බැහැර කරා. බැහැර කරලා කිව්වා, නෑ අච්ඡ්ඡා පච්චයා සංකාර, අච්ඡ්ඡාව තියෙනකත් මේක වෙන්නේ, අච්ඡ්ඡාව නිරුද්ධ උතොත් මෙ ක්‍රියාවලිය නෑ. අච්ඡ්ඡාවම තමයි එතකොට පැවැත්ම වෙන්නේත්. අච්ඡ්ඡාවම තමයි එතකොට භවයෙන් භවයට යනවතමි, සසරෙන් සසරට යන්නේ. එතකොට ඒකත් නොදන්නාකම තියෙන්නේ. මොකද්ද අච්ඡ්ඡාව කියන්නේ, මොකද්ද පංච උපාදානස්කන්ධය ඇතිවීම

සක්කාය දිට්ඨිය සහ ආත්ම සංකල්පය

තැනිවීම දන්නේ නෑ. එතකොට මේ පංච උපාදානස්කන්ධයම තමයි අල්ලගෙන ඉන්නේ මිනිස්සු සක්කායදිට්ඨිය හැටියට. මේක තමයි අවිජ්ජාව. එතකොට ඒකයි මම ඒකට අවිජ්ජාව කිව්වේ. එතකොට දැන් සක්කායදිට්ඨිය කියන එක දැන් එක එක්කෙනා අල්ල ගන්නා මිනිස්සු, දැන් ආත්මයක් ඇත කියන සංකල්පය මෙනත දැන් වෙන්නේ, විශේෂයෙන්ම ආගම් වල කතා කරන්නේ.

එතකොට සක්කායදිට්ඨිය අල්ලගන්නේ කොහොමද? සමහරු මේක දැන් පංච උපාදානස්කන්ධයේ ඇතිවීම තැනිවීම නොදන්නා හින්දා ස්කන්ද පහම අල්ල ගන්නා, දැන් සමහරු කිව්වා රූපය ආත්මයක් හැටියට දැක්කා, තව අය ආත්මය රූපය හැටියට දැක්කා. ඊලගට කිව්වා ආත්මයේ රූපය ඇත කිව්වා, එහෙම තැත්නම් රූපයේ ආත්මය ඇත කියලා කිව්වා. එතකොට මේ රූපය කියන එකම හතර ආකාරයි. දැන් වේදනා ව ගන්නත් එහෙමයි. වේදනාව අරගෙන සමහරු කිව්වා වේදනාව තමයි ආත්මය කියලා. තව අය දැක්කා ආත්මයම වේදනාව හැටියට, ඊලගට වේදනාවේ ආත්මය ඇත. ආත්මයේ වේදනාව ඇත. ඉතින් මේ විදිහට ගන්නහම රූප, වේදනා, සංඤ්ඤා, සංකාර, විඤ්ඤානය කියන ස්කන්ධ පහ අර විදිහට හතර විදිහෙන් වැඩි උනහම විස්සක් වෙනවා. එතකොට බුදුහාමුදුරුවෝ එක දේශනාවක මෙහෙම කිව්වා, මෙන්න මේ විදිහට විසි වැදෑරුම් සක්කායදිට්ඨියක් ගැන. මේ මිනිස්සු අල්ල ගන්න විදි ඇ. මේවගෙ දෘශ්ඨි හැබැයි ඇ. මෙහෙම ඒවා නෑ. රූපයේ ආත්මයකුත් නෑ. ආත්මයේ රූපයකුත් නෑ. රූපය ආත්මයත් නෙමේ, ආත්මය රූපයත් නෙමෙයි. ඒවගේමයි වේදනාවත් ආත්මය නෙමෙයි, ආත්මය වේදනාවත් නෙමෙයි, ආත්මයේ වේදනාවත් නෑ. වේදනාවේ ආත්මයත් නෑ. ඒ විදිහටම සංඤ්ඤා, සංකාර, විඤ්ඤානය, කියන ඒවත් යනවා. මම කාලය ඉතුරුකරගන්න ඕනේ හින්දා, මම ඉතුරු ඒවා නොකියා ඉන්නවා. ඕගොල්ලන්ට පුලුවන් ඉතුරුවා හිතාගන්ට. එතකොට මේක තමයි සක්කායදිට්ඨිය කියන්නේ. හැමවෙලේම මේ අවිජ්ජාවම තමයි සක්කායදිට්ඨිය. ඉතින් දැන් මෙනත තමයි ප්‍රශ්නේ තියෙන්නේ. ඉතින් දැන් සක්කායදිට්ඨිය කියන්නේ අවිජ්ජාවට නම් අවිජ්ජා නිසා නම්, අවිජ්ජාවමයි අපි අල්ලගෙන ඉන්නේ පැවැත්ම හැටියට නම්, සත්‍යවශයෙන් ආත්මයකුත් තැත්නම් අනාත්ම කියන පැත්තත් තැත්නම්, ඒ කියන්නේ ඒ දෙක දෘශ්ඨි දෙකක් නම්, අත්ත දෙකක් නම්, ඒ දෙකේම මැද තියෙන පටිච්ච සමුප්පාදය අරගෙන බුදුහාමුදුරුවෝ අවිජ්ජාව තමයි තියෙන්නේ, අවිජ්ජාව නිසා සංකාර හටගන්නවා, සංකාර නිසා විඤ්ඤාන, විඤ්ඤාන පච්චයා නාම රූප ඒ වගේ කියාගෙන ගිහිල්ලා අත්තිමට ජාති

සක්කාය දිට්ඨිය සහ ආත්ම සංකල්පය

ජරා මරණ ගෝක පරිදේව දුක්ඛ දෝමනස්ස උපායාස කියන තැනට ආවා. එතකොට මේක තමයි පැවැත්ම. මේක තමයි බුදුන්වහන්සේගේ සොයාගැනීම. ඉතින් එතකොට දැන් අපි, දැන් මිනිස්සුන්ට ඕනෙ දුකින් ගැලවෙන්නේ. පරම සැපයට යන්නේ. ඉතින් දුක නැති කරන්න නම් අපි ආපස්සට එන්න ඕනේ. ජරා මරණ වලට හේතුව ඉපදීම, ඉපදීමට හේතුව මොකද්ද උපාදාන, උපාදානයට හේතුව තණ්හාව මෙහෙම එනවනේ ආපස්සට. කොහොමහරි අන්තිමට ආයින් එන්නේ අපි අවිච්ඡාව ලගට. එතකොට මේ සියල්ලටම මුල, මේ දුකට හේතුව එතකොට කොහොමත් අවිච්ඡාව. අවිච්ඡාව තමයි නැති කරන්න ඕනේ.

එතකොට අවිච්ඡාව නැති කරන්නේ කොහොමද?. විච්ඡාව පහළ වෙන්න ඕනේ. විච්ඡාව කිව්වේ මොකද්ද? පංච උපාදානස්කන්ධයේ ඇතිවීම නැතිවීම. හේතුවකින් හටගන්නවා, හේතුව නැති උනාම නිරුද්ධ වෙනවා. ඇසයි වර්ණයි ස්පර්ශ උනාම වක්ක විඤ්ඤානය හටගන්නවා. ඇසයි වර්ණයි නොතිබුනානම්, ඇස නොතිබුනානම්, වර්ණ නොතිබුනානම්, මේ දෙක ස්පර්ශ නොවුනානම් කිසිසේත්ම වක්ක විඤ්ඤානය නෑ. වක්ක විඤ්ඤානය හටගන්න හින්දා තමයි මම කියලා මගේ කියලා අල්ල ගත්තේ. සෝන විඤ්ඤානයත් එහෙමයි. කනයි ශබ්දයි ස්පර්ශ උන හින්දා අල්ල ගන්නා මම මගේ කියලා. මේ එතකොට මේ හැමතැනම තියෙන්නේ, එතකොට ඇස කන නාසය දිව ශරීරය මනස කියන ආද්‍යාත්මික ආයතන සහ වර්ණ ශබ්ද ගන්ධ රස ස්පර්ශ ධම්ම කියන ටික, භාහිර ආයතන ස්පර්ශ වීම නිසා විඤ්ඤානය හටගන්නවා. ඉතින් මේක තමයි අපි අල්ලගෙන ඉන්නේ මම මගේ කියලා.

ඉතින් මේක දැකලා නැති හින්දා ආත්ම සංකල්පය හදාගන්නා. බුදුහාමුදුරුවෝ කිව්වා එහෙම එකක් නෑ මේකයි වෙන්නේ. මේ මේ හේතුපල ක්‍රියාවලිය තියෙන්නේ. මේක දැකගැනීම තමයි අවිච්ඡාව දුරු කරන්න තියෙන එකම දේ. ඒ මෙය දැකගැනීම තමයි විද්‍යාව කියන්නේ. එතකොට විච්ඡාව පහළ කරගන්න අපි මොකද්ද කරන්න ඕනේ ආර්ය අෂ්ටාත්ථික මාර්ගය වඩන එක. සම්මාදිට්ඨිය, සම්මා සංකප්ප, සම්මා වාචා, සම්මා කම්මන්ත, සම්මා අජීව, සම්මා වායාම, සම්මා සතී, සම්මා සමාධි. සම්ම සමාධි ලගට සම්මා ඥාන, සම්මා විමුක්ති එහෙම ඉස්සරහට යනවා. එතකොට මේක තමයි අපිට කරන්න තියෙන ක්‍රියාවලිය. ඒක නැතිනාක් කල් අපි මෙනත ඉන්නවා.

සක්කාය දිට්ඨිය සහ ආත්ම සංකල්පය

දැන් අපි කතාකරන්නේ මේ සක්කායදිට්ඨිය ය ගැනනේ. එනකොට සක්කායදිට්ඨිය නැතිකරන්න නම් ආයී අෂ්ටාත්ථික මාර්ගය වඩන්න ඕනේ. මොකද ආයී අෂ්ටාත්ථික මාර්ගය වැඩිමෙන් තමයි

විද්‍යාව පහල වෙන්නේ, විද්‍යාව පහල කරගැනීමෙන් තමයි අවිච්ඡාව දුරු වෙන්නේ. එනකොට ආයී අෂ්ටාත්ථික මාර්ගය වඩාගෙන ගිහාම මොකද වෙන්නේ, පංච උපාදානස්කන්ධයේ ඇතිවීම නැතිවීම දකින්නට පටන්ගන්නවා. මොකද සතර සතිපට්ඨානයනේ අන්තිමට වැඩෙන්නේ. සම්මා වායාම ලගට සම්මා සති, සම්මා සති කිච්චේ සතර සතිපට්ඨානය. ඒක වඩනකොට පංච උපාදානස්කන්ධයේ ඇතිවීම නැතිවීම දකිනවා. දැක්කහම පස්සේ මොකද වෙන්නේ? දැන් කෝ එනකොට සක්කායදිට්ඨිය, අවිච්ඡාව දුරු වෙන්නේ. එනකොට මොකද වෙන්නේ? දැන් කෙලෙස් ප්‍රභාතය වෙන්න පටන් ගන්නවා. එනකොට ඔහොම ගිහිල්ලා කෙලෙස් ටික අඩු වෙවී ගිහිල්ලා ඊට පස්සේ මොකද වෙන්නේ? සංයෝජන, සත්වයෝ සසරට බැඳ තබන සංයෝජන කියලා ජාතියක් තියෙනවා. ඒවා දහයක් තියෙනවා කියලා බුදුහාමුදුරුවෝ කිව්වා. ඒ කිච්චේ සක්කායදිට්ඨිය, විචිකිච්චා, සීලබ්බන පරාමාස, කාමරාග, පටිඝ, රූපරාග, අරූපරාග, මාන, උද්දච්ච, අවිච්ඡා කියලා. දැන් මොකද වෙන්නේ? ඉස්සෙල්ලාම නැතිව යනවා, මේ කෙලෙස් ප්‍රභාතය වෙමින් යනකොට, අතිච්ච දකිනකොට පංච උපාදානස්කන්ධයේ ඇතිවීම නැතිවීම දකිනකොට, මොකද වෙන්නේ, සක්කායදිට්ඨිය නැතිව යනවා. පළවෙනි සංයෝජනය නැතුව යනවා. ඒ එක්කම සක්කායදිට්ඨිය, විචිකිච්චා, සීලබ්බන පරාමාස කියන තුනම නැතිව යනවා. එනකොට සක්කායදිට්ඨිය කියලා කිච්චේ දැන් මේ අපි මෙච්චර කල් අල්ලගෙන හිටපු , මේ අර ඉස්සෙල්ලා කියපු විදිහට, මේ ආත්ම සංකල්පය. ඒ කිච්චේ මේ අවිච්ඡාව තමයි දැන් දුරුවෙන්නේ. දැන් සෝනාපන්න ඵලයෙදි වෙන්නේ ඒක. දැන් සක්කායදිට්ඨිය නැතුව ගියාට පස්සේ ඊලගට දැන් මෙයා සෝනාපන්න ඵලයට පත්වෙනවා මේ සංයෝජන තුන නැතිකරගෙන. එනකොට මොකද වෙන්නේ, දැන් සක්කායදිට්ඨිය නෑ.

ඊලගට විචිකිච්චාව නෑ. විචිකිච්චාව කිච්චේ බුදුන් වහන්සේ කෙරෙහි පවතින සැකය. ධර්මය කෙරෙහි පවතින සැකය සහ සංඝයා කෙරෙහි, ආයීයන් වහන්සේලා කෙරෙහි තියෙන සැකය. දැන් ආයීයෝ ගැන ප්‍රශ්නයක් නෑ දැන් මෙයා ධර්මය දැක්කා. කවදාවත් නොදැකපු පංච උපාදානස්කන්ධයේ ඇතිවීම නැතිවීම දැකපු මිනිහෙක්, පොඩි බඩුවක් නෙමෙයි. කාමභෝගී අදබාල පාතක්ඡනයෙක් නෙමෙයි මෙයා.

සක්කාය දිට්ඨිය සහ ආත්ම සංකල්පය

ආයියෙක්, උත්තමයෙක් හැටියට සැලකෙන්නේ. ආයී පුද්ගලයෙක්, පානක්ෂ්ණ භාවයෙන් මිදෙනවා. එතකොට දැන් මේක දැක්කට පස්සේ දැන් මොකද වෙන්නේ, එයත් ආයියෙක්, එතකොට දැක්කේ ධර්මය. එතකොට, ධර්මය කෙරෙහි සැකයක් නෑ. එතකොට එයා ආයීයයන් වහන්සේලා ගැන, මොකද මෙයා පළවෙනියට දැක්කා නෙමෙයිනේ, බුදුහාමුදුරුවෝ ඔක්කොටම ඉස්සෙල්ලා දැකලා, ඒක පිළිපැදපු අය මේ දක්වා, රහනන් වහන්සේලා පවා අදත් ඉන්නවා, පැවතගෙන ආව. ඉතින් මේ ගොඩට මෙයන් වැටෙනවා. මෙයන් ආයීයයෙක් බවට පත්වෙනවා.

එතකොට ආයීයන්වහන්සේලා , බුද්ධග්‍රාවකයෝ ගැන සැකයක් නෑ ආයීය සංඝයා ගැන. ධර්මය ගැන සැකයක් නෑ. ඉතින් එහෙම කියපු බුදුන්වහන්සේ ගැන කොහොමත් සැකයක් නෑනේ. ඒක තමයි බුද්ධ, ධම්ම, සංඝ කෙරෙහි සැකය නැතිව යනවා. දැන් ඊට පස්සේ මේක දැක්කට පස්සේ ධර්මය මේකනම් ඊටපස්සේ වෙනත් විමුක්තිය සදහා ධර්ම ඕනේද? දැන් ආත්මය සංකල්පය ඉවර නම්, ආත්මය රැකගන්නට තමයි පින් දහම් කළේ. ආගම් ඇදහුවේ . විවිධ පුද පූජා කළේ. ප්‍රාර්ථනා කළේ, පවු සමාකිරීම, නොයෙකුත් දේවල් ගොඩනැගෙන්නේ මේ ආත්ම සංකල්පය මත. ආත්මයක් ඇත කියන සංකල්පය මත, ආත්මය සුවපත් කරන්නට, ආත්මයේ පැවැත්ම සදහා, යහපත වෙනුවෙන් ආගම් පවත්වගෙන ආවා. දැන් අත්මයක් නෑ කියලා, දැන් සක්කායදිට්ඨිය ගියාට පස්සේ දැන් ආයේ ආගම් ඕනේ වෙනවද? ඕනේ වෙන්නේ නෑ. එතකොට දැන් ඒකයි ඒ කිව්වේ සක්කායදිට්ඨියත් එක්කම විවිකිව්වාට නැතුව යනවා. බුද්ධ, ධම්ම, සංඝ කෙරෙහි නියෙන සැකය නැතිව ගියා. බුද්ධ, ධම්ම, සංඝ කෙරෙහි, තෙරුවන් කෙරෙහි, සැකය. ඊලගට මොකද උනේ? සීලබ්බන පරාමාස නැතිව යනවා. එතකොට, සීලබ්බන පරාමාස කියලා කියන්නේ, ඇදැහිලි, ආගම්. සියලු ආගම් වැටෙනවා මේ තර්කය මත. දැන් සමහරු බත කියන්නට ගිහිත් කියනවා මේ සීලබ්බන පරාමාස කියන්නේ මේ මේ එක එක වෘත සමාදන් වෙව්වා. මේ අප් වෘත, ගෝ වෘත, බලු වෘත කිය කියා මේ සත්තු වගේ හැසිරෙන, නෑ එහෙම නෙමෙයි සියලු ආගම්. එතකොට මේ ‘බුද්ධ’ ලේබල් එක ගහපු බුද්ධාගමක් නෑ. ඒකත් මතක තියාගන්නට. බුද්ධ ලේබල් එක ගහල පිළිමෙට කන්න තිබ්බා , මල් තිබ්බා, බෝ ගහට වතුර වැක්කෙරුවා, වෛත්‍යට වැන්දා කියලා එකත් ආගමක්. මොකද එතනත් ආත්ම සංකල්පය, සක්කායදිට්ඨිය නියෙනවා. දැන් එතකොට මේවත් ඉවත් වෙනවා. සෝනාපන්න චූත කෙනා වැදුම් පිදුම් කරන්නට ඕනේ නෑ. පිළිමය එයා පිළිගන්නේ නෑ බුද්ධ හැටියට, එයා පිළිගන්නේ නෑ, වෛත්‍යය ධර්ම

සක්කාය දිට්ඨිය සහ ආත්ම සංකල්පය

හැටියට, බෝ ගහ වෙනත් පූජනීය වස්තුවක් හැටියට. පැහැදිලි කියපු දේ. මේ බුදු දහමේ නියෙන් පුදුම විද්‍යාවක්. මේක හරි තර්කානුකූලයි. දැන් මම කියපු දේ මන්දා කොතෙක් තේරුණාද කියලා ඔයගොල්ලන්ට.

සක්කායදිට්ඨිය නැතිවෙනවා, ආත්ම දෘශ්ඨිය නියෙනකන් තමයි අපි ආගම් ඇදහුවේ. ආගම් විතරක් නෙවෙයි ඔය දේව ඇදහිලි, යන්ත්‍ර මන්ත්‍ර ගරුකම් ඔය නැකන් ගාස්ත්‍ර , ඔය ඔක්කොම කලේ ආත්මය සුවපත් කරගන්ට. එතකොට ආත්මයක් නැහැයි කියපු අය වෙනම හිටියා. ඒකත් එක්තරා දෘශ්ඨියක්. එතකොට මේ දෘශ්ඨී දෙකම ඉවර වෙනවා, මේ ඇත්ත දැක්කට පස්සේ. එතකොට මේක දැක්කට පස්සේ සාස්වත දෘශ්ඨියත් ඉවරනම්, උච්චේද දෘශ්ඨියත් ඉවරනම් අපිට තවදුරටත් වදින්නට පුදන්නට එලියේ කිසිවක් නෑ කියලා ඔහු දකිනවා. මොකදද එයා දන්නවා ඇසයි වර්ණයි ස්පර්ශ උන නිසා වක්ඛු විඤ්ඤානය හටගන්නා, මේ විඤ්ඤානය තමයි මම කියලා අල්ල ගන්නේ. ආත්මය හැටියට ගන්නේ. ඉතින් එහෙම එකක් නැත්නම් ආයේ දැන් සුවපත් කරන්නට ආත්මයක් නියෙනවද? වදින්නට පුදන්නට ඕනේද? ආගම අදහන්නට ඕනේද? නෑ. එන්න ඒක තමයි කිව්වේ එයාට, සෝනාපන්න පුද්ගලයාට අර පළවෙති සංයෝජන තුන නැතිව යනවා කිව්වා. එතකොට සක්කායදිට්ඨිය විචිකිච්චා, සීලබ්බත පරාමාස කියන එක නැතිව ගියා ට පස්සේ, ගැටලුව, පළවෙති සංයෝජන තුන ඉවරයි. හැබැයි මතක නියාගන්න මේක තමයි අල්ලගෙන ඉන්නේ මේ මම කියලා කෙනෙක් නෑ, මගේ කියලා කෙනෙක් නෑ කියලා. මමත්වය කියලා. ඉතින් එක එක වචන කියනවා.

ඉතින් දැන් මේ අවිජ්ජාවයි දුරුවෙන්න ඕනේ. මූලික වශයෙන් මූලික අවිජ්ජාව පංච උපාදානස්කන්ධය ඇතිවීම නැතිවීම දැකලා සෝනාපන්න ඵලයට පත්වුනාම සක්කායදිට්ඨිය නැති වුනාට සම්පූර්ණ නෑ. එයා රහත් වෙලා නෑ. එයාට තව නියෙනවා කාමරාග, පටිඝ. ඒ දෙක නැතිවෙන්නේ, කාමරාග, පටිඝ වලින් භාගයක් නැති උනාම ඊට පස්සේ සකාද්ධාගා මී වෙලා, ඊට පස්සේ ඒ ඔක්කොම ටික ඉවර උනාම අනාගාමී ඵලයට පත්වෙනවා. ඔක්කොටම නියෙන එකම දේ සතිපට්ඨානයම තමයි ඇ. භාවනාව. ඊට පස්සේ දැන් අනාගාමී ඵලයට පත්වුනාම සංයෝජන පහක් සම්පූර්ණයෙන්ම ඉවර වෙනවා. සෝනාපන්න ඵලයේ තුනයි, ඉතුරු දෙක බාගෙ බාගෙ අනාගාමී ඵලයේදී ඉවරයි. ඊට පස්සේ එතනින් එහාට තව නියෙනවා සංයෝජන පහක්. රූපරාග, අරූපරාග.

සක්කාය දිට්ඨිය සහ ආත්ම සංකල්පය

මනක නියාගන්ත මේ අනාගාමියාවත්, දැන් කාමරාග පටිඝ නෑ කියලා එයා චීතරාගී නෙමෙයි ඈ. හොඳට මනක නියාගන්ත. මොකද චීතරාගී, චීතදෝශ, චීතමෝහ කියලා කියන්නේ රහතත්වහත්සේට පමණමයි. නමුත් දැන් කාමරාග පටිඝ නැති උනාට ඔහුට කාමනණ්හා නැත්තේ, හව නණ්හා තියෙනවා. ඒකනේ රූපරාග අරූපරාග කියන සංයෝජන දෙක තියෙන්නේ ඒකනිසා. එනකොට දැන් ඒක නැතුව යන්නේ, ඊට පස්සේ ආපහු සතිපට්ඨානය වඩන් යනකොට මැදදී ඒ දෙක නැතුව යනවා. හැබැයි එනන මාර්ගපලය ලැබෙන්නේ නැති නිසා ඒක සදහන් වෙන්නේ නෑ. නමුත් ඒක වෙනවා. ඊට පස්සේ ඉතුරු වෙන ඊලග ටික කරගෙන යනකොට මේ, දැන් පටලගන්ත එපා.

ඔන්න දැන් මෙහෙම එකක් කිව්වා කියලා. ඊටපස්සේ අත්තිමට තමයි මාන, උද්දච්ච, අවිජ්ජා කියන තුන යන්නේ. එනකොට අවිජ්ජාව කියල කියන්නේ පංච උපාදානස්කන්ධය අර විශ්ලේෂණාත්මකව දකිනවා. පස්ස, වේදනා, සංඥා, චේතනා. විඤ්ඤානයත් එක්ක පස්ස, වේදනා, සංඥා, චේතනා ක්‍රියාවලියත් එක්ක ඒක දකිනවා. ඒක දකිනකත් එයාට අවිජ්ජාව ඉවර නෑ. අවිජ්ජාව ඉවර වෙන්නේ රහත් ඵලයෙදී. සක්කායදිට්ඨිය කියන ආත්ම දෘශ්ඨිය සෝනාපන්න ඵලයෙදී ගියාට පංච උපාදානස්කන්ධයේ ඇතිවීම නැතිවීම දැක්කට අර මොකද්දෝ වගේ පොඩි සැකයක්, සැකයක් නෙමෙයි පොඩි වායාවක් වගේ තියෙනවා. මම කියන ආකල්පය. හරියය අපි උදාහරණයකට කිව්වොත් අපි අර කියන්නේ රා නිබ්බන කලයක්, රා ටික හලල දාලා කලේ හේදුවත්, රා ගද තියෙනවා වගේ. මත් දන්නේ නෑ මේක කොතෙක් දුරට මේ උදාහරණයක ගැලපෙනවද කියලා. ඕගොල්ලන්ට ගැටලුවක් තියෙනවා මොකද සක්කායදිට්ඨිය කියන්නේ මොකද්ද, අවිජ්ජාව කියන්නේ මොකද්ද, සෝනාපන්න උනාම නැතිවෙන්නේ මොකද්ද, අරහත් ඵලයෙදී නැතිවෙන්නේ මොකද්ද කියලා තියෙනවනේ.

දැන් සෝනාපන්න පුද්ගලයා කිසිවක් පංච උපාදානස්කන්ධයේ ආත්ම වශයෙන් ගන්නේ නෑ. නමුත් ඔහුගේ ප්‍රඥාව ඔහුගේ විමුක්තිය පරිපූර්ණ නෑ. ඉතින් ඒක නිසානේ තව සංයෝජන හතක් ඉස්සරහට තියෙන්නේ. දැන් අනාගාමී ඵලයට ආවත් කාමරාග පටිඝ දෙක ගියත් අර රූපරාග, අරූපරාග, මාන, උද්දච්ච, අවිජ්ජා කියන පහක් තියෙනවනේ. ඒ ටික නැතිවෙන්නේ අර ඉතුරු ටික දැක්කට පස්සේ. ඉතින් ඒක යන්නේ ඔක්කොම අංගසම්පූර්ණ වෙන්නේ අවිජ්ජාව දුරු වෙන කොට. අවිජ්ජාවත් එක්ක මාන, උද්දච්ච කියන ඒවත් එක්ක තමයි රූපරාග, අරූපරාග ඔය පහම ඉවර

සක්කාය දිට්ඨිය සහ ආත්ම සංකල්පය

වෙලා අරහත්ඵලයට පත්වෙන්නෙ. එතකොට අරහත්ඵලයට පත්වෙච්ච කෙනාට මේ සංයෝජන දහයම නෑ. එයා හැබැයි චීතරාග, චීතදෝශ, චීතමෝහ. මොකද එයා යළි උප්පත්තියක් ලබන්නේ නෑ.

දැන් අනාගාමියා රූපරාග, අරූපරා ග තියෙන නිසා බ්‍රහ්මලෝක වල සුද්දාවාස වල උපදිනවා. නමුත් අරහත්ඵලයට ගිහාම ඒකත් නෑ. එයාට කාම නණිහාත් නෑ, භව නණිහාත් නෑ, කොහොමවත් නෑ එතකොට එයා චීතරාගී, චීතදෝශයි, චීතමෝහයි, මෝහයත් නෑ. දැන් පංච උපාදානස්කන්ධය දැක්කා. දැන් අවිජ්ජාව සම්පූර්ණයෙන්ම ඉවරයි. මොකද විද්‍යාව පහල උනා. ඒකයි අර ධම්මවක්ක සූත්‍රයේ කියන්නේ මේ චක්ඛුං උදපාදී, ඥාණං උදපාදී, පඤ්ඤා උදපාදී, විජ්ජා උදපාදී, මේක දකිනවා. එතකොට දැන් මේක තමයි දැන් මට කියන්ට ඕනෙකම තිබ්බේ.

දැන් පටලගන්න එපා මේ සක්කායදිට්ඨිය කියන්නේ මොකද්ද, රහත් ඵලයෙදී නැතිවෙන්නේ මොකද්ද? සක්කායදිට්ඨිය කියන එක බුදුහාමුදුරුවෝ මෙතන මෙහෙම කිව්වා, හැබැයි මෙනෙත්දී නැතිවෙන්නේ අවිජ්ජාවම නෙමෙයි සම්පූර්ණයෙන්ම ආත්ම දාශ්ඨිය නැතිවෙන්නෙ, හැබැයි අර මම කියන වායාව රහත් ඵලයට යනකත් තියෙනවා. ඒක නැතිවෙනවා අරහත් ඵලයෙදී. දැන් තේරුණාද මම මේ කියන්න ගියේ සක්කායදිට්ඨිය කියලා එක එක්කෙනා අහනවා, දැන් ඕක තමයි අර කච්චායනගොත්ත ගිහිල්ලත් අහන්නේ මොකද්ද මේ සක්කායදිට්ඨිය, සක්කායදිට්ඨිය, කියලා කියනවා, මේ ඊලගට ඒක මොකද්ද, මොකද්ද මිත්‍යාදාශ්ඨිය කිය කිය එහෙම අහනවා බුදුහාමුදුරුවන්ගෙන්. එතකොට බුදුහාමුදුරුවෝ කියනවා මෙතන මේකයි කියලා. සමහරු ඇතිවීම විතරක් දැකපු අය හිතුවා ආත්මයක් තියෙනවා කියලා, තව පිරිසක් නැතිවීම විතරක් දැක්කා, ඒ නිසා කිව්වා ආත්මයක් නෑ කියලා. නමුත් මේ දෙකම නෙමෙයි ඇත්ත කතාව. මේ දෙකම හේතු නිසා හටගන්නවා , පංච උපාදානස්කන්ධය, හේතු නැත්නම් නිරුද්ධ වෙනවා එය නොදන්නා හිත්දා, එයා දැකලා නැති හිත්දා, මම මගේ කියලා මේක අල්ල ගත්තා. ඒක මූලිත්ම අල්ලගන්න දාශ්ඨිය තමයි සක්කායදිට්ඨිය කියලා කිව්වේ. ඊට පස්සේ ඒක සංයෝජනයක් හැටියට නැතිව යනවා. ඒට පස්සේ සතිපට්ඨානය වඩාගෙන ගිහිල්ලා ඉතුරු සංයෝජන ටිකත් නැතිවෙලා අරහත් ඵලයෙදී අවිජ්ජාව සංයෝජනත් නැති කරගෙන, මාන, උද්දච්ච සහ රූපරාග, අරූපරාග කියන ඔක්කොම නැතිකරගෙන අරහත්ඵලයට පත් වෙනවා. ඕක තමයි එතකොට රහතත්වහත්සේ කියලා කියන්නේ.

සක්කාය දිට්ඨිය සහ ආත්ම සංකල්පය

ඉතින් එයා යළි උපදින්නේ නෑ, ඉතින් අවසාන ජීවිතය දරලා පිරිනිවන් පානවා. ඉතින් මේක තමයි කියන්නට තියෙන්නේ. දැන් මේකේ මොනාහරි නොතේරුන තැනක් තියෙනවද?. මම දන්නේ නෑ මම කෙටියෙන් වේගෙන් කියාගෙන කියාගෙන ගියා. මේක ගැන හැබැයි වැඩිය හිතන්නට යන්න එපා ඕගොල්ලෝ.

මොකද මේවා පොතෙන් ඉගෙනගෙන කියෙව්වා කියලා මේ සක්කායදිට්ඨිය නැතිව යන්නේ නෑ. විජ්ජාව පහලවෙන්නේ නෑ. දැන් විජ්ජාව පහල කරගන්නට සක්කායදිට්ඨිය දුරු කර ගන්නට නිවනට යන්නට කළයුතු ක්‍රියාවලියක් අපිට දීලා තියෙනවා. ඒ ක්‍රියාවලිය තමයි ආර්ය අෂ්ටාන්ගික මාර්ගය. එතකොට ආර්ය අෂ්ටාන්ගික මාර්ගය වඩන්න ඕනේ. මම දැන් ආර්ය අෂ්ටාන්ගික මාර්ගය මීට පෙර හැමවෙලේම කියලා තියෙනවා. සම්මාදිට්ඨිය කියන්නේ චතුරස්‍ර සත්‍ය, පිළිබද දැනීම, අසා දැනගත් දැනීම. ඊට පස්සේ සම්ම සංකප්ප කිව්වේ තෙක්කම්ම, අව්‍යාපාද, අවිහිංසා කියන සංකල්පනා. ඊට පස්සේ සම්මා වාචා කිව්වේ වචනයෙන් වෙන වැරදි හතරින් වැළකීම. සම්මා කම්මන්ත කිව්වේ කයෙන් වෙන වැරදි තුනෙන් වැළකීම. ඊටපස්සේ සම්මා ආජීව කියලා කිව්වේ ජීවත් වීම සදහා කරන කපටිකම් වලින් ඉවත්ව යාම. ඊට පස්සේ සම්මා වායාම කියලා කිව්වේ පංචණිවරන වලින් සිත මුදවා ගැනීම. ඉතින් ඊලගට තියෙන්නේ සතර සතිපට්ඨානය, සම්මා සති කියන්නේ. අනිච්ච දකින්න නම් සතිපට්ඨානය වැඩෙන්නේ ඕනේ. ඊට පස්සේ වැඩෙන සමාධියට සම්මා සමාධි කියලා කිව්වා. ඒකට කියන්නේ විදර්ශනා සමාධිය කියලා. ඒ සමාධියෙන් තමයි මේ අර කියන කෙළෙස් ප්‍රහානය කරගෙන, ඊලගට මේ සංයෝජනය ටික නැතිකරගෙන අරහත්ඵලය දක්වා යන ගමන, සෝනාපන්න, සෝවාන්, සකාද්ධාගාමී, අනාගාමී, අරහත් කියන මාර්ගයන්ට සහ ඵලයන්ට පත්වෙන්නේ. ඉතින්, එතකොට අපිට තියෙන්නේ බන අහලා නිවන් දකින්නවත්, පුද සත්කාර වැදුම් පිදුම් කරලා නිවන් දකින්නවත්, වචන කඩ කඩා නිරුක්ති හොයන්නට යන්නවත් , කාගෙවත් බනක් අහගෙන ඉදලා යන්නවත් නෙමෙයි. දැන් එහෙම වෙනවනම් හොදයි. දැන් මේතෙක් කල් මේ රටේ බන අහපු මිනිස්සු දැන් සෝනාපන්න වෙලා ඇතිනේ. අරහතුන් වෙලා ඇතිනේ. වෙලා තෑනේ. වෙලා තැනි හින්දනේ අපෙත් ප්‍රශ්න අහන්නේ. ඒක හින්දනේ නොයෙකුත් මේ ගැටලු තියෙන්නේ. ඉතින් දැන්වත් මේක තේරුම් ගන්නට. එතකොට නිවන් දකින්නේ බුදුන්වහන්සේ කිව්වේ ආර්ය අෂ්ටාන්ගික මාර්ගය වඩන්නට ඕනේ.

සක්කාය දිට්ඨිය සහ ආත්ම සංකල්පය

ආයී අෂ්ටාන්තික මාර්ගයේ අංග අට අපි පැහැදිලිව දැනගෙන ඉන්ට ඕනේ. ඒක හිත්දා අනිවාරයයෙන්ම සීලයේ පිහිටා, සමාධිය වඩලා, සමාධියෙන් ප්‍රඤ්ඤාවට ගිහිල්ලා, ප්‍රඤ්ඤාවෙන් විමුක්තියට ගිහිල්ලා, විමුක්තියෙන් විමුක්තිඥාණ දර්ශනයට යන්ට ඕනේ. එහෙම නැතුව අපිට ඕනේ විදිහට කෙටි මාර්ගවල් නෑ. බන අහලා සෝනාපන්න වෙලා ඊටපස්සේ අරිය දැහැන් වඩලා නිවන් දකින්න, එහෙම එකක් නෑ.

එහෙම එකක් කොහෙවත් තියෙනවනම් කියන්ට සූත්‍රයක කොහෙහරි තැනක තියෙනවද? දැන් මම කියන්නේ මේවා ඔක්කොම බුදුන්ව හන්සේ කියපුවා. පැහැදිලිවම සූත්‍ර වල, ප්‍රභල සූත්‍ර මේක තමයි බුදු දහමේ අරටුව. මේක අපි පොතෙකුත් කියෙව්වා , අපි ප්‍රායෝගිකව ගුරුවරු හරහා, එතුමන්ලත් අපිට කියලා දුන්නෙන් ඕක. අපි කරෙන් ඕක. හැබැයි මේක කරොත් ප්‍රතිඵල තියෙනවා. උඩ පැන්නොත් බිම වැටෙයි වගේ තමයි. මේක කරොත් ලැබෙනවම තමයි. නැත්නම් බුදුහාමුදුරුවෝ කියන්නේ නෑනේ දින හතක් සහ අවුරුදු හතක් ඇතුලත රහන් වෙන්ට පුළුවන් කියලා. ඒක නොකර වෙන වෙන ජාති කරලනම් හරියන්නේ නෑ. කියපු දේ කරන්න ඕනේ. බුදුහාමුදුරුවෝ පැහැදිලිවම කියනවා කිරි ගන්ට ඕනේ කෙනෙක් ගිහිල්ලා ගවයාගේ බුරුලෙන් කිරි දොවන්ට ඕනේ. අග අල්ලගෙන නැත්නම් කන අල්ලගෙන කිරි දෙව්වා කියලා කිරි හම්බවෙන්නේ නෑ. දැන් අරක අමාරුයි කියලා දැන් කනෙන් කිරි දොවන්ට යනවා. එහෙම නැත්නම් අගෙන්. එහෙම බෑ. කැලේට යන්ට බෑ, අපිට භාවනා කරන්ට බෑ, ආනාපාන වඩන්ට කිව්වේ නෑ, ඒක බමුණන්ගේ භාවනා, ඒක හුලං භාවනා, බමුණු භාවනා ප්‍රතික්ශේප කලා බුදුහාමුදුරුවෝ බමුණන්ට හිනා වුනා. පුදුම කනන්දර අපිට අහන්ට ලැබෙනවා. හරිම කණගාටුදා යකයි. ඇයි මේ මිනිස්සුන්ව නොමග යවන්නේ මේ විදිහට මිනිස්සු, තමන් ඔය කයිවාරු ගහන, බන කියන කවුරුවන් ධර්මය දැකලා නෑ. ධර්මයේ හුලගක්වන් නෑ. ධර්මයේ උණුසුමවන් වැදිව්ව නැති මිනිස්සු. පොත් වලින් උදේ ඉදන් රෑ වෙනකන් ලැප්ටොප් එකක් තියාගෙන කොම්පියුටරේ ඉස්සරහ තියාගෙන ලොකු ස්ක්‍රීන් එකක් දාගෙන කෑලි කෑලි කඩ කඩා පුංචි පුංචි සූත්‍ර කෑලි පෙන්නනවා.

මේ ප්‍රභල සූත්‍ර එහෙමිපි ටිත්ම තියෙනවා. තව මිනිස්සු තව තව බන කියනවා. තව තව අය, ඊට පස්සේ තව පිරිසක් අහිධර්මය අල්ලගෙන කඩ කඩ පෙන්නනවා. තව අය කියනවා නෑ, නෑ මාව විස්වාස කරන්න. මාව අහගෙන ඉන්න, එනකොට ඕගොල්ලෝ ඉබේම නිවන් දකිනවා.

සක්කාය දිට්ඨිය සහ ආත්ම සංකල්පය

දැන්, මේ කොහෙද මේවා තිබුණේ?...කොහෙද මේවා බුදුහාමුදුරුවෝ කියලා තියෙන්නේ?... ඉතින්, ඒකයි මම මේ අනුකම්පාවෙන් කියන්නේ. නැතුව මේ කවුරුත් විවේචනය කරනට මට උවමනාවක් නෑ! මට කිසිම අවශ්‍යතාවයක් නෑ. කොහෙවත් පැටලෙන්නෙ මට ඕනෙත් නෑ. නමුත් මිනිස්සුන්ට තියෙන ප්‍රශ්න හරිම අනුකම්පාසහගතයි. ඇත්තෙන්ම දුකයි ඒගොල්ලෝ අහන ප්‍රශ්න දිහා දැක්කම මිනිස්සු අසරණ වෙලා ඉන්නේ. මිනිස්සුන්ට මේ දහම අවශ්‍යයි. හැමෝටම නෙමෙයි. පිරිසක් ඉන්නවා.

ඒ අයට මෙක අවශ්‍යයි. නමුත් කරුමෙට මේක අහන්න හම්බවෙන්නේ නෑ. ඔක්කොම මේකෙන් අයුතු ප්‍රයෝජන අරගෙන නොමග යවලා, වෙන වෙන මොනවා බලාපොරොත්තු වෙනවද මේගොල්ලෝ කියනට මටනම් තේරෙන්නේ නෑ! ඉතින්, ඒක නිසා තමයි මේ වෙහෙස නොබල මම ඉතින් යම් උත්සාහයක් දරනවා පිහිට වෙන්න පුලුවන්ද කියලා. ඉතින් පිහිට කියලා කියන්නේ ඉතින් මග පෙන්නන එක, පාර කියන එක මිසක් ඊට එහා දෙයක් කාටවත් කරනට බෑ. මට නෙමෙයි බුදුන්වහන්සේටවත් කරනට බෑ.

ඉතින්, ඒකයි මම බය නැතිව මේ පැහැදිලිව මේ ටික තේරුම් කරන්න උත්සාහ කරේ. දැන් මම හිතන්නේ ඔය කියන සක්කායදිට්ඨිය සහ අවිජ්ජාව පිළිබඳව, ඔය ආත්ම සංකල්පය ඊලගට ඔය උච්චේද වාද සාස්වත වාද වචන ලොකු උනාට බය වෙන්න එපා. මම කතන්දරේ කිව්වා. තේරෙන්නට ඇති කියලා මම විශ්වාස කරනවා.”

නිමි.

2018 නොවැම්බර් 25

ගවේශනය කිරීමට

* අනිපුප්පනීය මහනුවර වජිරබුද්ධි මහ රහතන්වහන්සේගේ සියළුම පටිගත කරන ලද දේශනා ශ්‍රවණය කිරීමට පහත **YOUTUBE** සහ **FACEBOOK** links වලට පිවිසෙන්න.

You **CHANNEL LINK:**

අනිපුප්පනීය මහනුවර වජිරබුද්ධි මහ රහතන්වහන්සේ
5.64K subscribers

<https://www.youtube.com/channel/UCwTkvCz1d-3F1bXbqzfedVQ>

LINKS:

“THE PATH TO NIBBANA”

<https://www.facebook.com/ThePathToNibbana/>

“සම්මා දිට්ඨි - SAMMĀ DITTHI”

ප්‍රබුද්ධ ජන සමාජයක් උදෙසා, බෞද්ධ දර්ශනය.

<https://www.facebook.com/WajirabuddhiTheroSammaDitthi/>

* අනිපුප්ඵය මහනුවර වජිරබුද්ධි මහ රහතත්වහන්සේගේ පටිගත කරන ලද දේශනා සහ දේශිත සද්ධර්ම ලිපි ඇතුළත් එම වෙබ් අඩවිය(WEBSITE).

LINK:

“නිවන් මග - අනිපුප්ඵය මහනුවර වජිරබුද්ධි මහ රහතත්වහන්සේගේ දේශනා ආශ්‍රිතව සැකසුණු වෙබ් අඩවියක්”

<https://www.mahanuwara-wajirabuddhi-thero.org/si>

“The Path to Nibbāna” සහ "සම්මා දිට්ඨි - Sammā Ditthi" යන නමින් ඇති එම Facebook පිටුද, YouTube හි "අනිපුප්ඵය මහනුවර වජිරබුද්ධි මහ රහතත්වහන්සේ" යන නමින් ඇති එම වැනලයද එමෙන්ම, 'නිවන් මග' (<https://www.mahanuwara-wajirabuddhi-thero.org/si>) නමින් ඇති අනිපුප්ඵය මහනුවර වජිරබුද්ධි මහ රහතත්වහන්සේගේ දේශනා ආශ්‍රිතව සැකසුණු එම වෙබ් අඩවිය ඇතුළු ඒ සියල්ල පවත්වාගෙන යනු ලබන්නේ ගෞතම බුදුරජාණන් වහන්සේ විසින් දේශිත නිර්මල බුදු දහම සොයන ගිහි පිරිසක් විසිනි. අපගේ අරමුණ සංස්කෘතික හා සාම්ප්‍රදායික හේතූන් මත වැලලී ගිය නිර්මල බුදු දහම ඉස්මතු කර එය ධම්ම දානය ලෙස ලෝකයාහට බෙදාහැරීමේ උත්සාහයක් බව කරුණාවෙන් සලකන්න.

සක්කාය දිට්ඨිය සහ ආත්ම සංකල්පය